

D ů v o d y:

Dovolací soud schvaluje napadené usnesení z jeho správných, skutkovému stavu a zákonu odpovídajících důvodů, k nimž hledě na vývody dovolacího rekursu dodává toto: Ustanovení § 216, posl. odst., ex. ř., podle něhož lze v pořadí jistiny přikázati jen úroky, které nejsou zadrženy déle tří let přede dnem příklepu, jest předpisem velicím, k němuž musí rozvrhový soud přihlížeti z úřadu, i když nebyla námitka z něho plynoucí vznesena v odporu některého účastníka rozvrhu (srov. rozh. č. 11624 Sb. n. s.). O použití řečeného předpisu jde v souzené věci, pokud se stěžovatelka domáhá, aby jí byly v pořadí jistiny přikázány anuity splatné do 27. června 1935. Jak vysvítá z přihlášky samé, skládají se uvedené anuity nejen z částek určených k umoření jistiny, jež jediné má rozhodnutí č. 14413 Sb. n. s. na mysli, nýbrž též z úroků z jistiny, které jsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy nemohly býti přikázány v pořadí jistiny podle § 216, posl. odst., ex. ř., nýbrž jen v mezích jistoty pro vedlejší závazky. Bylo proto na stěžovatelce, chtěla-li, jak bylo jejím právem, míti část anuit připadající na úmor jistiny přikázanou mimo meze oné jistoty v pořadí jistiny, aby v přihlášce uvedla a doložila, kolik z přihlášených anuit připadá na úmor kapitálu a kolik na úrok. Ježto tak neučinila, mohly býti celé anuity do 27. června 1935 přikázány jen v mezích jistoty pro vedlejší závazky, poněvadž pro přikázání nad tento rámeček nebylo formálního podkladu ve smyslu § 210 ex. ř.

Čís. 17196.

Opominula-li strana za rozepře oznámíti změnu bytu, jest posuzovati podle okolností jednotlivého případu, zda jí lze přes to bez obtíží vy-pátrati.

Nezdařilo-li se doručení soudní písemnosti v bytě strany, jest se pokusiti o doručení v jejím pracovišti, je-li uvedeno v žalobním spise; pokud se tak nestalo, nelze postupovati podle §§ 104, 111, odst. 2, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1939, R I 1540/38.)

E x e k u č n í s o u d povolil vymáhající věřitelce k vymožení 1.800 Kč s přísl. prisouzených jí rozsudkem pro zmeškání exekuci na svršky a na služební plat povinného Emanuela P., soukromného úředníka v P.-XIV., N. ulice č. . . . **R e k u r s n í s o u d** zamítl návrh. **D ů v o d y:** Povinný vytýká, že doručení rozsudku bylo neprávem provedeno podle § 111 ex. ř., ježto nebyly splněny podmínky řečeného zákonného ustanovení, které předpokládá jednak, že strana opomine za rozepře oznámíti soudu změnu bydliště, jednak že strana pro tuto změnu nemohla býti nalezena. I když stěžovatel jako žalovaný opominul oznámíti změnu svého bydliště, neplynulo z toho ještě, že by nemohl býti nalezen,

když ze spisů bylo možno zjistiti jeho adresu. V tomto směru nelze upříti rekursu oprávnění. Jestliže žalobkyně již v žalobě uvedla, že žalovaný jest úředníkem firmy B. a synové v P.-II., U P. . . . č. . . . , a adresu tu i poštovní orgán vyznačil na vráceném nedoručeném zpátečním lístku, pak podle znění § 111 c. ř. s., které předpokládá, že strana pro změnu bytu nemohla býti již nalezena, mělo býti doručení provedeno v místě pracoviště žalovaného (§ 15, odst. 1, § 14, odst. 3, Sdělení č. 84 Věst. min. sprav. 1928). Dokud se tak nestalo, nelze míti za to, že by žalovaný pro změnu bytu nemohl býti již nalezen. Ježto tudíž není rozsudek dosud vykonatelný (§§ 1, 7 ex. ř.), nelze exekučnímu návrhu vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle druhého odstavce § 111 c. ř. s. jest, bylo-li opominuto oznámení změny bytu, vykonati doručení podle předpisu § 104 c. ř. s. jen tehdy, nemůže-li býti osoba, které má býti doručeno, již nalezena pro změnu bytu. Jest proto posuzovati podle okolností jednotlivého případu, zda ji lze přes to, že strana opominula oznámiti změnu bytu za rozepře, bez obtíží vypátrati. Byloť by zbytečnou tvrdostí, aby strana, jež opominula oznámiti změnu bytu, byla beze všeho pokládána za stranu, kterou nelze vypátrati (srov. Materialien zu den neuen oesterr. Zivilprozessgesetzen I, str. 238).

V souzené věci bylo uvedeno v žalobě o placení výživného, že žalovaný jest úředníkem firmy B. a synové, P.-II., U p. . . . č. . . . Selhalo-li doručení rozsudku v bytě povinného, měl býti učiněn pokus o doručení v jeho pracovišti (§ 101 c. ř. s.), jež bylo v žalobě přesně udáno.

Názor dovolací stěžovatelky, že jest postupovati podle § 104 c. ř. s., když nový byt nemůže býti bez obtíží nalezen, nelze v jeho všeobecnosti schváliti. Bylo by s ním souhlasiti jen tehdy, kdyby jako místo doručení byl udán jediný byt. V souzené věci však může býti doručováno i v pracovišti žalovaného, jež zákon v § 101, odst. 1, c. ř. s. klade na roveň jeho bytu.

Čís. 17197.

Ve sporu ze správy pro vady dobytka musí kupující, který chce užiti právní domněnky (§ 925 obč. zák.), nejen postupovati podle § 926 obč. zák., ale též dokázati, že dobytče jím převzaté onemocnělo ve čtrnácti dnech po převzetí některou z nemocí uvedených v nařízení min. sprav. č. 384/1916 ř. z.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1939, Rv I 1585/38.)

Žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení tržové smlouvy, podle které koupil a ihned po zaplacení převzal od žalovaného dne 14. března 1937 koně za 6.100 Kč, a zaplacení 8.950 Kč s přísl., tvrdě, že kuň byl